

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Zittinghoudende te Zwolle

zaaknummers: AWB 98/1361

V-nr: ve10001926

uitspraak van de president.

in het geding tussen:

A., alias **B.**,
verzoeker, en
C., alias **B.**,
verzoekster,
gemachtigde: mr P. Bouman,

en:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: E.C. Klont.

1 FEITEN EN PROCESVERLOOP

1.1 Verzoekers verblijven sedert 16 september 1997 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet (Vw) in Nederland.

1.2 Op 19 september 1997 hebben zij verzocht om toelating als vluchteling en om verlening van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard.

1.3 Bij beschikkingen van 16 maart 1998 zijn de aanvragen om toelating als vluchteling niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 15b, eerste lid, aanhef en onder a, Vw, omdat ingevolge de Overeenkomst van Dublin d.d. 15 juni 1990, Trb. 1991, 129 (OvD), Duitsland verantwoordelijk is voor de asiolverzoeken en de Duitse autoriteiten bij brief van 3 november 1997 hebben bericht, dat zij verzoekers willen overnemen en dat hun asiolverzoeken door hen in behandeling wordt genomen. Tevens zijn de aanvragen om verlening van een vergunning tot verblijf niet ingewilligd. Bij de bekendmakingen van de beschikkingen zijn verzoekers aangezegd dat zij Nederland onmiddellijk moet verlaten en de behandeling van een in te dienen bezwaarschrift niet in Nederland mogen afwachten.

1.4 Op 18 maart 1998 hebben verzoekers de president verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat zij de behandeling van het in te dienen bezwaarschrift in Nederland mogen afwachten.

1.5 Verzoekers hebben tegen de beschikkingen bij verweerder op 18 maart 1998 een bezwaarschrift ingediend.

1.6 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden.

1.7 De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken in afschrift aan verzoeker gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken.

1.8 Het verzoek is behandeld ter zitting van 1 mei 1998. Verzoekers zijn ter zitting verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde mr. Bouman, voornoemd. Ter zitting was een tolk aanwezig. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. Klont, voornoemd.

2 OVERWEGINGEN

2.1 Ingevolge artikel 8:81 Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan de president van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, indien tegen een besluit bezwaar is gemaakt, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2 De president zal, voor zover de beslissingen tot uitzetting samenhangen met de niet-inwilliging van de aanvragen tot toelating als vluchteling, toetsen of er in redelijkheid geen twijfel over kan bestaan dat ten gevolge van de overdracht van verzoekers aan Duitsland geen gevaar bestaat voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, en voor zover de beslissingen tot uitzetting samenhangen met de niet-inwilliging van de aanvragen tot verlening van een vergunning tot verblijf, toetsen of het bezwaar een redelijke kans van slagen heeft.

2.3 Niet in geschil is dat verzoekers in Duitsland hebben verbleven en aldaar een asielverzoek hebben ingediend. De Duitse autoriteiten hebben bij brief van 3 november 1997 de 'Dublin-claim' gehonoreerd. Duitsland is derhalve in beginsel op grond van artikel 5, vierde lid, Ovd verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.

2.4 Verzoekers hebben aangevoerd dat zij, nadat zij in Duitsland in het kader van een asielprocedure hebben verbleven, naar Kosovo zijn teruggekeerd, alvorens Nederland binnen te reizen. Derhalve is niet Duitsland, maar Nederland verantwoordelijk voor hun asielverzoeken. Ter ondersteuning van deze stelling hebben zij een aankondiging van de begrafenis van een broer van verzoeker overgelegd.

2.5 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit - kort samengevat - op het standpunt gesteld dat ingevolge de Overeenkomst van Dublin de Duitse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielverzoek en dat er vanuit dient te worden gegaan dat Duitsland zijn verdragsbeginselen inzake het Vluchtelingenverdrag en het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) nakomt. Voor toepassing van artikel 3, vierde lid, Ovd, bestaat geen aanleiding, ook niet nu een broer van verzoeker hier te lande verblijft. Voorts hebben verzoekers geen beslissingen uit Duitsland overgelegd waaruit blijkt dat zij zijn uitgeprocedeerd. Een beroep op de 'tenzij'-clausule faalt derhalve. Aan de stelling dat verzoekers langer dan drie maanden buiten Dublin-gebied hebben verbleven en derhalve niet Duitsland, maar Nederland verantwoordelijk is voor de behandelingen van verzoekers' asielverzoeken kan worden voorbijgegaan gelet op het bepaalde in artikel 10, derde en vierde lid, Ovd, bezien in samenhang met artikel 10, eerste lid, aanhef en onder e, Ovd.

2.6 Als eerste is de vraag aan de orde of, daargelaten de vraag of in voldoende mate is gebleken dat verzoekers gedurende drie maanden het Dublin-gebied hebben verlaten, Duitsland in beginsel verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers' asielverzoeken.

2.7 Artikel 10, derde lid, Ovd, bepaalt dat de verplichtingen genoemd onder het eerste lid, aanhef en onder a tot en met d - waaronder de verplichting tot overname van een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en zich illegaal ophoudt in een andere Lidstaat - komen te vervallen indien de vreemdeling drie maanden het Dublingebied heeft verlaten. Artikel 10, vierde lid, Ovd, bepaalt dat de onder het eerste lid, aanhef en onder d en e, genoemde verplichtingen - waaronder de verplichting tot overname van een vreemdeling wiens asielverzoek is afgewezen en zich illegaal in een andere Lidstaat

ophoudt - eerst komen te vervallen indien de verantwoordelijke Lidstaat, na intrekking of afwijzing van het asielverzoek, de nodige maatregelen heeft genomen en daadwerkelijk ten uitvoer heeft gelegd opdat de vreemdeling zich begeeft naar het land van herkomst of een ander land dat de vreemdeling toelaat.

2.8 Anders dan verzoekers, is de president van oordeel dat onder een zich illegaal in een andere Lid-staat ophoudende vreemdeling ook verstaan moet worden de vreemdeling die in een andere Lid-staat verblijft en aldaar, zonder dat hij beschikt over een verblijfstitel, een asielverzoek indient. Een andere interpretatie brengt immers mee dat, tegen de bedoeling van de Overeenkomst van Dublin in, gezien het bepaalde in artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, een vreemdeling in meerdere Lidstaten een asielprocedure zou kunnen hebben.

2.9 Nu verzoekers asielverzoeken blijkens hun eigen verklaringen in Duitsland is afgewezen, en niet is gebleken van enige verwijderingsmaatregelen van Duitsland jegens verzoekers, is ingevolge het bepaalde in artikel 10, eerste lid, aanhef en onder e, Ovd Duitsland gehouden verzoekers terug te nemen. De vraag of verzoekers drie maanden buiten Dublingebied hebben verbleven, behoeft derhalve geen beantwoording.

2.10 Artikel 3, vierde lid, OvD geeft verweerder de bevoegdheid om, in afwijking van het bepaalde in de artikelen 4 tot en met 8 OvD, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag aan zich te trekken. Aangezien deze bevoegdheid aan verweerder een discretionaire vrijheid laat, kan de wijze waarop verweerder van deze bevoegdheid gebruik maakt, door de rechter slechts marginaal worden getoetst.

2.11 In het onderhavige geval is niet gebleken, dat verweerder in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur heeft gehandeld door van de in artikel 3, vierde lid, OvD, verleende bevoegdheid geen gebruik te maken. De omstandigheid dat de broer van verzoeker hier te lande verblijft, leidt niet tot een ander oordeel.

2.12 Ingevolge vaste jurisprudentie behoeft het vluchtverhaal bij toepassing van artikel 15b, eerste lid, aanhef en onder a, Vw in beginsel niet te worden getoetst. Dit lijdt alleen uitzondering wanneer de asielzoekende vreemdeling met succes een beroep doet op de zogenaamde 'tenzij-clausule' van artikel 15b, eerste lid, aanhef en onder a, Vw. Daarvoor is nodig dat hij aannemelijk maakt dat in het eerstverantwoordelijke land reeds een beslissing is genomen op grond waarvan hij met onmiddellijke uitzetting naar het land van herkomst wordt bedreigd zonder dat daartegen nog rechtsmiddelen aanhangig gemaakt kunnen worden waardoor de uitzetting wordt opgeschort. Daarnaast dient de asielzoeker aannemelijk te maken dat de asielaanvraag in Nederland berust op relevante feiten die bij de beslissing in het eerstverantwoordelijke land geen rol hebben kunnen spelen. Daartoe zal de betrokkene in beginsel de van toepassing zijnde beslissingen van de relevante bestuursorganen en de rechter uit het eerstverantwoordelijke land moeten overleggen.

2.13 Niet is gebleken dat verzoekers in Duitsland zijn uitgeprocedeerd. Verzoekers hebben immers nagelaten de relevante beslissingen die jegens hen zijn genomen over te leggen.

2.14 Gezien het voorgaande kan er in redelijkheid geen twijfel over bestaan dat ten gevolge van de overdracht van verzoekers aan Duitsland geen gevaar bestaat voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.15 Op grond van artikel 11, vijfde lid, Vw kan het verlenen van een vergunning tot verblijf, daaronder begrepen een voorwaardelijke vergunning tot verblijf, geweigerd worden op gronden aan het algemeen belang ontleend.

2.16 Voorzover in het kader van de aanvraag van verzoeker een beroep wordt gedaan op artikel 3 EVRM staat verwijdering van verzoeker naar Duitsland daaraan niet in de weg. Duitsland is ook partij bij het EVRM. Het is aan Duitsland als

verantwoordelijke staat om te beoordelen of een eventuele verwijdering naar het land van verzoekers' herkomst strijd oplevert met artikel 3 EVRM.

2.17 Voorts is niet gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard of andere gronden die een redelijke kans op verlening van een vergunning tot verblijf bieden.

2.18 Nu ook anderszins niet is gebleken van strijd met rechtsregels, moet worden geconcludeerd dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen besluiten de uitzetting niet achterwege te laten, zodat de gevraagde voorziening dient te worden geweigerd.

2.19 Na het onderzoek ter zitting is de president tot de conclusie gekomen de hoofdzaak duidelijk ligt en dat nader onderzoek in redelijkheid niet kan bijdragen aan de beoordeling, zodat aanleiding bestaat om, met toepassing van artikel 33b Vw, tevens te beslissen over de niet-inwilliging van de aanvragen om toelating.

2.20 Van omstandigheden op grond waarvan een der partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de president niet gebleken.

3 BESLISSING

De president:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- verklaart het bezwaar ongegrond.

(...)